

2. Епідемічна ситуація з ВІЛ-інфекції в Україні станом на 01.04.2019 / Центр громадського здоров'я МОЗ України. URL : <https://phc.org.ua/kontrol-zakhvoryuvan/vilnid/statistika-z-vilnidu> (дата звернення: 19.02.2020).

3. Закон України Про протидію поширенню хвороб, зумовлених вірусом імунодефіциту людини (ВІЛ), та правовий і соціальний захист людей, які живуть з ВІЛ : офіц. текст. Київ : КМ, 2012. 19 с.

4. Інструкція про порядок надання медико-соціальної допомоги ВІЛ-інфікованим дітям : офіц. текст. Київ : КМ, 2007. 18 с.

5. СНІД в Україні: статистика на 01.11.2019 / Фонд Олени Пінчук <http://www.antiaids.org/ukr/index.html>. Дата оновлення: 28.11.2019. URL: http://www.antiaids.org/ukr/news/aids_stat/snd-v-ukran-statistika-na-01112019-11352.html (дата звернення: 19.02.2020).

Маргарита БУГАСОВА,

студентка 2 курсу

гуманітарно-економічного факультету

Науковий керівник: **Наталя ІВАНОВА,**

к.політ.н., доцент (БДПУ)

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ЖИТЛО ТА ПРОБЛЕМА БЕЗДОМНИХ В УКРАЇНІ

Актуальність. В сучасному українському суспільстві, в якому згідно ст. 3 і 47 Конституції України, людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю та кожен має право на житло, проблема бездомних продовжує залишатися однією з найпоширеніших. Наприклад, наприкінці 2018 року Центр обліку бездомних осіб у м. Київ зареєстрував 1628 таких осіб. Спираючись на дані офіційної реєстрації бездомних суттєвого зменшення чи збільшення бездомних осіб не спостерігається, але шляхом повсякденного спостереження можна переконатися у зворотному.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблема бездомних в Україні здебільшого досліджувалася журналістами, благодійними фондами, міжнародними рухами та організаціями, в тому числі ООН ЮНІСЕФ.

Мета і методи дослідження: Дослідження явища «бездомності» в Україні у супереч конституційним правам та пошук шляхів поліпшення ситуації.

Сутність дослідження. Міністерство Юстиції України тлумачить бездомність як соціальне становище людини, яке зумовлене відсутністю в неї жилого приміщення, яке б вона могла використовувати для проживання/перебування і в якому могла бути зареєстрованою [2].

Виокремлюють ряд причин бездомності, внаслідок яких такі групи осіб ризикують залишитися без даху над головою:

- ті, хто перебуває у в'язницях, інтернатах, центрах реабілітації;
- ті, хто не має документів, роботи і/або витрачає більше половини всіх коштів на оренду житла;
- люди, які зазнають насильства в родині;
- ті, хто проживає в зонах стихійних лих ;

- ті, хто проживає в зоні воєнних дій;
- алкоголіки і наркозалежні;
- люди з фізичними чи психічними вадами/розладами;
- діти та пенсіонери, які не мають змоги самостійно утримувати житло [1].

Згідно ст. 47 Конституції України кожен має право на житло. Держава створює умови, за яких кожний громадянин матиме змогу побудувати житло, придбати його у власність або взяти в оренду.

Громадянам, які потребують соціального захисту, житло надається державою та органами місцевого самоврядування безоплатно або за доступну для них плату відповідно до закону [3].

Бездомним та безпритульним громадянам відповідними закладами надаються соціальні послуги, як на оплатній так і на безоплатній основі. Під соціальними послугами мається на увазі певний комплекс економічних, правових, психологічних, реабілітаційних, медичних та інших заходів. Метою надання таких соціальних послуг є поліпшення або відтворення життєдіяльності, соціальної адаптації та повернення до повноцінного життя осіб, які внаслідок певних обставин стали безпритульними.

В Україні можна виділити декілька благодійних фондів, які турбуються проблемами бездомних та безпритульних. Найвідомішими є Міжнародний рух «ЕМАУС» та Одеський благодійний фонд «Дорога до дому». Безхатки в спільноті «ЕМАУС» заробляють самі — збирають, ремонтують і реставрують старі меблі та прилади, вживаний одяг. Дитячий департамент одеського благодійного фонду на сьогоднішній день включає в себе цілий комплекс робіт з реабілітації та соціальної адаптації для дітей вулиць, дітей і підлітків з кризових та малозабезпечених сімей, дітей із сімей вимушених переселенців з зони військових дій на Сході України.

Основні висновки. Отже, проаналізувавши проблему бездомних в Україні та методи її вирішення, які пропонує держава, можна дійти висновку, що вирішення проблеми безпритульності в Україні є головним обов'язком, насамперед, держави, основними напрямками правової політики якої, найближчим часом, має стати подальше реформування системи нормативно-правового забезпечення захисту такої категорії суспільства, як безпритульні та безхатченки, тому що, на сьогоднішній день, благодійні фонди та організації роблять для безпритульних значно більше, аніж державні організації покликані на допомогу даній верстві населення. Саме це стане запорукою позитивних зрушень у цій сфері в найближчому майбутньому та дозволить зробити таке явище, як мінімум, менш розповсюдженим на території держави, а як максимум викоринити його взагалі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Ампілогова А. Ситуація з бездомними в Україні: скільки їх і хто їм допомагає / Інформаційний сайт bit.ua. Дата оновлення: 31.10.2019. URL: <https://bit.ua/2019/10/homeless-in-ukraine/> (дата звернення: 13.02.2020).

2. Ананко С. Соціальний захист бездомних громадян та безпритульних дітей / Міністерство Юстиції України. URL: https://minjust.gov.ua/m/str_7818 (дата звернення: 13.02.2020).

Юлія ДУБІНІНА,
студентка 4 курсу
гуманітарно-економічного факультету
Науковий керівник: **Наталя ІВАНОВА,**
к.політ.н., доцент (БДПУ)

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА СВОБОДУ ПЕРЕСУВАННЯ ТА ВИБОРУ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ В КОНТЕКСТІ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ

Актуальність. На сьогодні, за оцінкою Світового Банку, понад 3% населення проживають за межами країни свого походження. Більше ніж 6,5 мільйонів українців навчаються та працюють за кордоном, а Україна стала п'ятою державою у світі за кількістю емігрантів. Трудова міграція стала звичним явищем у сучасному глобалізованому світі. Як показує досвід деяких країн, на жаль, в тому числі й України, нехтування міграційними процесами зумовлює «вимивання» кращої частини працездатного населення, введення країни в систему нелегальної трудової міграції, зниження науково-інтелектуального потенціалу нації.

Ступінь досліджуваності проблеми. Проблеми трудової міграції досліджували вітчизняні науковці, серед яких Ю. Гуменюк, С. Гринкевич, Ю. Пахомов, С. Пирожков, С. Брю, О. Малиновська.

Мета дослідження. Визначити зміст трудової міграції, фактори впливу на дане явище, в тому числі вплив рівня заробітної плати, а також дослідити заходи, які впроваджуються урядами країн для вдалого регулювання трудової міграції.

Об'єкт дослідження – трудова міграція. Для розкриття даної теми були поставлені такі завдання: - дати визначення трудовій міграції; - проаналізувати міграційні процеси в Україні та у світі та шляхи зменшення рівня трудової міграції.

Сутність дослідження. Відповідно до законодавства України громадянам України, а також іноземцям та особам без громадянства, які на законних підставах перебувають в Україні, гарантуються свобода пересування та вільний вибір місця проживання на її території, за винятком обмежень, які встановлені законом.

Право на свободу пересування, вільний вибір місця проживання, вільне залишення території України Конституція гарантує як громадянам України, так і всім іншим особам, що на законних підставах перебувають на її території.

Окремою групою осіб, які використовують своє конституційне право на свободу пересування та вільний вибір місця проживання є особи, які мігрують закордон для працевлаштування.

Міграція – це процес переселення, тобто просторового пересування, переміщення населення [1, с.246].

Виділяють такі основні причини міграції: політичні, екологічні (вимушені переселення із забрудненої території), сімейнопобутові